

[Erling Jensen]

Det, vi har ønsket at sige, er, at det må dreje sig om alle finansieringsdele, og da vi ikke – i denne tid i hvert fald – sidder på regeringsapparatet, har vi ment, det var rigtigt at tage det forbehold, at vi havde et »etc.« med set i relation til dem, vi kunne nævne. Men det drejer sig om enhver finansieringsdel, for enhver finansieringsdel har betydning for den, der skal handle et skib som skibsreder. Derfor er det markeret på denne måde.

Spørgsmålet om, hvordan man dokumenterer, er blevet nævnt ved flere lejligheder. Den nuværende dokumentationsordning er unægtelig særpræget for matching, og det er gunden til, at den næsten aldrig bliver brugt. Man kan kun dokumentere ved, at synderen, som har overtrådt de internationale spilleregler, kommer springende og siger: jeg kan ikke leve længere med min samvittighed, så jeg vil gerne indrømme, at jeg har overtrådt spillereglerne. Det er jo en sjældenhed. Jeg har lidt svært ved at se, at vi med et EF, som har godkendt, at en række lande har skabt yderligere nye store statstilskud, ikke kunne få f.eks. en dokumentationsordning, hvor vi kunne bruge Skibsværftsforeningen som garant for, at det ikke er et enkelt værft, der påberåber sig noget, som ikke eksisterer, men at det er en egentlig matching, som er rimelig og regulær.

Ministeren var overordentlig positiv, og det er jeg glad for, over for en række af disse forslag, men modsatte sig en særlig udviklingsfond, idet han henviste til, at vi har en udviklingsfond i forvejen. Det er rigtigt, men når selv Industrirådet understreger, at danske værfter befinder sig i en helt ekstraordinær situation, hvor særlige statsaktiviteter er rimelige og nødvendige, er det også nødvendigt, at vi har en særlig pulje, som kan anvendes, fru Aase Olesen, ikke bare til at skabe nye skibstyper, men også til, at man sideløbende med de nye skibstyper overvejer alternative aktiviteter, i det begrænsede omfang sådanne formentlig inden for en kortere periode kan komme til eksistens.

Det er efter min bedste mening sidste ud kald for vore værfter. Det er enige medarbejdere, værfter og organisationer, der siger det, og Industrirådet bakker det op. Jeg synes, at man i dag har givet vort forslag en positiv behandling både fra regeringens og fra regeringspartierne side, og det siger jeg tak for.

Jeg tror ikke, man kan love, at skibsværftskrisen er overstået på to eller tre år, men jeg tror, man kan sige, at der er tegn i sol og måne på, at krisen trapper ned. Der sker for øjeblikket en udvikling, hvor gamle, utidssvarende skibe hugges op i en helt anden størrelsesorden end tidligere, hvad der skaber et nyt behov, og der er en svagt stigende fragtrate, der skaber en begrænset ny optimisme.

Vi nærmer os nok bedre tider, og vi ved, vi har et konkurrencedygtigt materiale i danske skibsværfter; det har de dokumenteret ved at kunne overleve i alle disse år for brøkdeler af de samfundsmidler, som andre lande har fået lukket alle deres værfter på. I Sverige har de brugt 35 mia svenske kroner på at lukke samtlige deres værfter. På den baggrund er jeg nødt til at sige, at vi efter min mening ikke har brug for nye tidkrævede undersøgelser. Vi har brug for handling.

Industriministeren (Stetter):

Fremtidsudsigterne for de danske værfter afhænger af én afgørende ting, nemlig om der er redere herhjemme eller i udlandet, som har brug for at bygge nye skibe, eller som har brug for at ombygge gamle. Det er baggrunden for hele vores debat, og det er også derfor, at det ikke nytter noget at give direkte produktionsstøtte til skibsværfterne, hvad de jo heller ikke ønsker. Det er nødvendigt, at vi ser på de finansieringsordninger, som vi har talt om, og de kræver som sagt, at der er en mulighed for, at værfterne får kontakt til redere, som ønsker at forhandle en aftale med et dansk værft.

Flere af ordførerne har været inde på industriministeriets kontaktudvalg vedrørende skibsværfterne og den enige indstilling, man har afleveret til mig; jeg fik den i onsdags i sidste uge. Det er rigtigt, at der heri står nogle barske kendsgerninger, bl.a., som både hr. Svend Heiselberg, fru Aase Olesen og andre har fremhævet, at vi bliver nødsaget til at se i øjnene, at der skal nedlægges værfter, før der kan genopstå sunde tilstande inden for denne industrigren, og at det ikke er realistisk at antage, at Danmark kan undgå, at disse nedtrapninger også finder sted her.

Det er markedskræfterne, der skal bestemme, heldigvis. Det er hverken folketetinget eller industriministeren, der skal afgøre, hvilke